

ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 6.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ > 3.50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ > 2.00

ΣΥΝΑΡΜΟΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 8.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ > 4.00
ΤΡΙΜΗΝΟΣ > 2.50

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΤΕΧΝΙΑΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΥΠΟ ΤΟΥ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ Δ.ΛΗΜΗΤΡΑΚΟΥ
ΣΤΑΔΙΟΥ 56
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
ΛΕΠΤΑ 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΕΤΟΣ Β'

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΜΑΪΟΥ 1913

ΑΡΙΘ. 43

Παρά τῶν ἐρειπίων τῆς καιομένης οἰκίας του, παρὰ τὸ πτώμα τῆς μητρός του, ἕνας μικρὸς πολεμιστὴς ἐκράτει τὸ καπνίζον ἀκόμη ὄπλον του . . .

ΤΟ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ

Το μυθιστόρημα τούτο, όπως και ο τίτλος του φανεράνει, είναι Έλληνικής υποθέσεως, διαδραματίζεται δε εις τὰ Χανιά της Κρήτης και εις τὰ περίεσ αιτών ὄρη κατά τὸ 1896, ἐν ἔτος πρὸ τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου, καὶ καθ' ἣν ἐποχὴν οἱ Στόλοι τῶν Ἀνάμων ναυλοχοῦσιν ἐν Σούδα. Ἡρωὸς τοῦ Μυθιστορήματος τούτου εἶναι ὁ *Μανωλίδης*, δεκαετής Κρητικόπουλο καὶ ἡ δεκάτης Τουρκοπούλα *Λεϊλά*, παιδάκια ἀμφότερα ὀρφανά, τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς ἐφρονεῖσθαι κατὰ τὴν ἐπανάστασιν. Τὰ δύο ταῦτα παιδάκια εὐφρέντο ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρειπίων τῆς καταστροφῆς περιμαζεύθησαν κατ' ἀρχὰς ὑπὸ τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἀγγέλων.

Τὶ ἀπέγιναν τὰ δύο αὐτὰ παιδία καθὼς καὶ ποίας περιπετειῆς ὑπέστησαν θὰ τὰς ἴδῃτε κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ μυθιστορήματος.

Α. Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ

“Οχι μικρά” ἦσαν μεγάλα καὶ μεγάλα μάλιστα θεωρηκτά. “Ὅλα ὅλα ἦσαν δεκαπέντε. Ἦσαν ἐκεῖ Γαλλικά, Ἀγγλικά, Ρωσικά, Γερμανικά κλπ. Ἴσως νὰ μὴ ἐύρισκοντο ἐκεῖ ἀπὸ ἀγάπην καὶ φιλίαν, ἀλλ’ ἐπὶ τέλους ἦσαν εἰς τὸ ἴδιον μέρος. Ἦσαν λοιπὸν ἐκεῖ πλοῖα ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἢ σχεδὸν ἀπὸ ὅλα. Μὲ μίαν λέξιν, ὁ στόλος αὐτὸς ἀντεπροσώπευε αὐτὸ πού ὀνομάζεται *Εὐρωπαϊκὴ συμφωνία*.

Ὁ στόλος αὐτὸς ἐσταθμεύε εἰς τὴν Σούδαν τῆς Κρήτης. Τὴν Κρήτην κατοικοῦν χριστιανοὶ Ἕλληνες κατὰ τὴν φυλὴν καὶ τὴν θρησκείαν καὶ Τούρκοι. Λοιπὸν πρὸ πολλῶν ἔτων καὶ αἰώνων οἱ Τούρκοι σφάζουν τοὺς Κρητικούς καὶ οἱ Κρητικοὶ ἐπαναστατοῦν ἐναντίον τῶν Τούρκων. Καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1896 κυρίως, αἱ σφαγαὶ καὶ αἱ ἐπαναστάσεις ἦσαν τόσον τρομακτικαὶ ὥστε ὅλη ἡ Εὐρώπη, ἡ γραιὴ κυρὰ Εὐρώπη, συνεκινήθη καὶ αὐτή. Ἄλλ’ ἡ γραιὴ αὕτη κυρὰ ἀγαπᾷ πολὺ νὰ κανονίξῃ τὰς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, προπάντων, ὅταν αὐτοὶ οἱ ἄλλοι κατοικοῦν εἰς τὴν δεξιάν γωνίαν τοῦ χάρτου, χαμηλά. Δὲν θέλει νὰ ἔχουν ἰδιάν τινων γνώμην αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. Καὶ βεβαίως, διότι ἐπὶ τέλους δὲν ἔγινε δι’ αὐτοὺς ἡ ἐλευθερία, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἔχουν μόνον οἱ Εὐρωπαῖοι. Αὐτὸ λοιπὸν ἔκαμε καὶ τὸρα καὶ ἔστειλε ἐκεῖ κάτω ἕνα δλόκληρον στόλον μὲ διαφόρους σημαίας.

Ὁ στόλος αὐτὸς ἐσταθμεύε πρὸ τῶν Χανίων — τὰ ὁποῖα τὰ εἶχον καταλάβει — διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς Κρητικούς νὰ κουνηθοῦν, νὰ ἐμποδίσῃ τὴν Ἑλλάδα μὴ τύχῃ καὶ τοὺς βοηθήσῃ, καὶ τὸν καθένα νὰ μὴ τολμήσῃ καὶ κάμῃ τίποτε, προτοῦ νὰ ἀποφασίσουν τί συμφέρει εἰς τὴν χώραν αἱ: Γηραιὰ Ἀλβιὼν, βασίλισσα τῶν Ἰνδιῶν, ἢ κ. Μαριὰνα ἡ εὐγενὴς δημοκρατία, ἢ Ἄρκτος τοῦ Βορρᾶ, ἢ προστάτις τῶν Ὀρθοδόξων καὶ αἱ ἄλλαι ἐπίσης κυρίαί.

— Καλὴ μου Ἁγία Ἄννα, ἔλεγεν ὁ θαλαμοφύλαξ τοῦ γαλλικοῦ θαρηκτοῦ «Μαγιαῖο» ὁ ναύτης Ὁέλ Κερκοαζόν, τί διάβολο ἐπάγγελμα εἶναι αὐτὸ νὰ φυλάττωμεν τὰ ἀπορογιάλια;... Καὶ μὴ θάλασσα μάλιστα πού δὲν ἔχει καὶ παλιρροίας!

— Τί εἶναι αὐτὰ πού λὲς μπρέ! εἶπεν ὁ Σκιπίων Λεομάρ, ὁ ἀχώριστος σύντροφός του, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν. Διατὶ τὴν ὑβρίζεις τὴν Μεσόγειον θάλασσαν εἶναι ἡ ὠραιότερα ἀπὸ ὅλας τὰς θάλασσας, ὅπως ἡ Μασσαλία εἶναι ἡ ὠραιότερα ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις!

— Ἡ ὠραιότερα εἶναι τὸ Παρίσι, διέκοψεν ὁ Τρουφινάρ καὶ ἂν καλορωτᾷς, εἶναι ἡ πατρίς μου Μπελβίλ. Ἐάν ἤμουν ἐκεῖ δὲν θὰ ἔστενοχωροῦμην... Αἱ! ἀνεψιέ μου!... Αἱ, Σιδηρόσυμα! τί βλέπεις ἐκεῖ ἐπάνω; Τίποτε καινούργιο;

Τὸ ναυτοπούλον, τὸ ὁποῖον ἠῤυχιριστεῖτο νὰ βλέπῃ τὸν κόσμον πῶς τὰ περνᾷ εἰς τὰ ἄλλα πλοῖα, ἀνεπήδησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Παρισινοῦ.

— Καινούργιο, θεῖέ μου, τίποτε... Ἐκεῖ οἱ Ἑγγλέζοι καὶ οἱ Ρώσοι εορτάζουν τὴν Κυριασὴν· μοῦ φαίνεται μάλιστα πῶς ἐπήραν ἀδειαν νὰ ἐξέλθουν ἔξω, διότι βλέπω ναύτας ἐτοιμοὺς νὰ ἀποβιβασθοῦν εἰς τὴν ξηρὰν, χωρὶς ἀξιωματικούς.

— Ἄ! καλὴ μου Παναγία! πολὺ καλά· θὰ κατεβούμε καὶ ἡμεῖς καὶ θὰ τρῖψωμεν τὶς μύτες μαζί μὲ τὸν Τόμ καὶ τὸν Ἰβάν.

— Καὶ οἱ Ἰταλοὶ, μικρὲ; βλέπεις καὶ Ἰταλοὺς νὰ ἐξέρχονται;

— Ὁχι, κύριε· μοῦ φαίνονται πῶς ἐκεῖνοι τὸρα μαγειρεύουν τὰ μακαρόνια τους!

— Αἱ, λοιπὸν ἂς κατὰβῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν βάρκα διὰ νὰ ἐξέλθωμεν.

Καὶ πραγματικῶς, μίαν ὥραν ὑστερώτερα, ἐβλεπε κανεὶς τοὺς Γάλλους ναύτας ἀγκαῆ μὲ τοὺς Ρώσους καὶ μὲ τοὺς Ἀγγλοὺς, μὲ τοὺς ὁποῖους δύσκολα συνεννοοῦντο καὶ ἐζήτουν μαζί εἰς τὴν ξηρὴν μὴν κορητικὴν ἐξοχὴν καμμινὰ σκιὰν καὶ ὀλίγο κρασί. Αὐτὸ ὅμως ἦτο ὅσον δύσκολο. Μ’ ὅλα ταῦτα ἤθελον κατὶ νὰ πίνον, ἀδιάφορον τί θὰ ἔπινον· κρασί, ῥακὴ, ῥώμη, ἀρκεῖ νὰ εἶναι σπῖρτο.

«Τί μὰς μέλλει τὸ μπουκαλί» ἔλεγον, φθάνει μόνον νὰ εἶναι γεμάτο διὰ νὰ δροσινοῦμε!»

— Διαβολεμένος ἥλιος αὐτὸς ἐδῶ! εἶπεν ὁ Τόμ.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε, καλὲ μου, εἶπεν ὁ Κερκοαζόν. Φαίνεσαι πῶς εἶσαι ναυτικός τῆς ὀμίχλης!

— Ναι, γιὰτὶ σεις εἰς τὴν Μασσαλίαν μένετε ἀδικημένοι!

— Ἄμ’ ἡμεῖς εἰς τὴν Ὀδησσόν! προσέθεσεν ὁ Ρώσος Ἰβάν, γελῶν.

— Γιὰ νὰ σὰς πῶ, κύριοι, ἐπανελάβεν ὁ Ἀγγλος Τόμ. Ἐνόμιζα ὅτι συζητοῦμε στὰ ἀστεῖα διὰ τὴν ὀμίχλην ἂν ὅμως πρόκειται νὰ συζητήσωμεν σοβαρὰ, δὲν ἐπιτρέπω εἰς κανένα σας νὰ μοῦ διαφιλονεκήσῃ τὰ πρωτεῖα. Ὁμίχλην πραγματικὴν μόνον ἢ Ἀγγλία ἔχει!...

— Βέβαια! βέβαια! ἐπεκρίρωσεν ὁ Ὁέλ. Μάλιστα στὴν ἰδικὴν σας τὴν ὀμίχλην ἔχασα τὴν πρώτην ἀρραβωνιστικὰ μου!

— Ὁψ, ἔκαμε ὁ Σκιπίων Λεομάρ. Εἴκοσι φορὲς τὸ ἔχω ἀκούσει τὸ ἀστεῖον αὐτὸ ἢ ἀρραβωνιστικὰς τοῦ Κερκοαζόν!

— Ὁχι, πὲς μας Ὁέλ, εἶπεν ὁ Τόμ.

— Πὲς μας, εἶπε σοβαρὰ καὶ ὁ Ἰβάν. Πὲς μας, πῶς ἔχασες τὴν ἀρραβωνιστικὰ σου εἰς τὴν ὀμίχλην.

— Αἱ, νὰ λοιπὸν. Ἦτο μὴ μικροῦλα. Οὔτε ἐκεῖνη εἶχε γονεῖς, οὔτε ἐγὼ καὶ συνεφωνήσαμε νὰ παρθοῦμε. Ἀλλὰ τρεῖς ἡμέρες πρὸ τοῦ γάμου, ἤθελε σῶναι καὶ καλὰ νὰ πάμε εἰς τὸ Λονδίνον. Εἶχα ἀκόμη δέκα ἡμέρες ἀδεια καὶ ἀμέσως ἐφύγαμε διὰ τὸ Λονδίνον. Πού νὰ τὴν ἐγνώριζα ἐκεῖνη τὴν βρωμόπολιν!

(Ἀκολουθεῖ).

Η ΛΙΜΝΗ ΤΩΝ ΠΕΤΡΑΔΙΩΝ

Μία φορὰ καὶ ἕνα καιρὸ ἔξῃ εἰς τὴν πόλιν Κουέν-Λου τῆς Κίνας ἕνας μικρὸς Κινέζος, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Πέι-Χάγγ.

Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα του τὸν ἀγαποῦσαν πάρα πολὺ καὶ ἔκαμναν ὅ, τι εἰμποροῦσαν διὰ νὰ τὸν φυλάξουν ἀπὸ τὰ Πονηρὰ Πνεύματα, τὰ ὁποῖα, πρέπει νὰ εἰσεύρετε, ὅτι ἦσαν τότε πάρα πολλὰ εἰς τὴν Κίνα.

Καὶ ἡ μαμά του, διὰ νὰ φυλάξῃ τὸν μικρὸν Πέι-Χάγγ ἀπὸ κάθε κακὸν τοῦ ἐπέλεξε μὴ κόκκινη κορδελίτσα εἰς τὴν κοτσίδα.

Ἐννοεῖται ὑπῆρχον καὶ καλὰ Πνεύματα· ἀλλὰ τὰ περισσότερα ἦσαν Πονηρὰ.

Εἰς τὴν Κίνα ἐπίστευαν τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνην ὅτι τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα δὲν ἐπληροῦσε τὸ μικρὸ παιδί πού εἶχε πλεγμένον εἰς τὴν κοτσίδα του ἕνα κόκκινο μεταξί, ἢ ἂν εἶχε εἰς τὸν λαιμὸν του ἀσημένια ἀλυσίδα.

Ἐπίσης ἐπίστευαν ὅτι τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα, φοβεῖται πολὺ καὶ τὰ δίκτυα.

Λοιπὸν ἡ μαμά τοῦ Πέι-Χάγγ κατεσκεύασε διὰ τὸ ἀγαπημένο τῆς παιδάκι ἕνα ὑποκάμισον ἀπὸ δίκτυ, καὶ τοῦ τὸ ἐφόρεσε κατακρέατα· ἐπίσης τοῦ ἐπέλεξε τὰ μαλλιά του εἰς μίαν κοτσίδα—ὅπως δὲ συνεθίζουσι οἱ Κινέζοι, ἀπὸ ζυρίσσον τὸ πλεῖστον μέρος τῆς κεφαλῆς των— καὶ τοῦ ἔβαλε στὴν κοτσίδα αὐτὴ μίαν κορδελίτσα ἀπὸ τὸ ὠραιότερο κόκκινον μεταξί, πού εἰμποροῦσε νὰ βρεθῇ.

Εἰς τὸ τέλος ἡ καλὴ μαμά τοῦ Πέι-Χάγγ τοῦ ἐφόρεσε καὶ μίαν ὠραία ἀσημένια ἀλυσίδα στὸ λαιμὸ. Ἔτσι, ὁ Πέι-Χάγγ μὲ αὐτὰ τὰ φυλακτὰ τῆς μαμᾶς του, ἔγινε μεγάλος, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε ἀπὸ τὰ Πονηρὰ Πνεύματα.

Ὅταν λοιπὸν ἀπὸ Μπεμπὲς ἔγινε παλληκάρι, ἐπέταξε τὸ δίκτυ ὅπου ἐφοροῦσε κατακρέατα, ἀλλὰ ἐφύλαξε τὴν ἀσημένιαν ἀλυσίδα εἰς τὸν λαιμὸν καὶ τὸ κόκκινον μεταξί εἰς τὴν κοτσίδα του.

— Καιρὸς εἶναι νὰ ἰδῇ καὶ ὀλίγον τὸν κόσμον ὁ Πέι-Χάγγ, εἶπε ὁ πατέρας του μίαν ἡμέρα. Πρέπει νὰ τὸν στείλωμεν εἰς τοὺς σοφοὺς διδασκάλους τῆς Χάγγ-γκάν, νὰ σπουδάσῃ καὶ ν’ ἀρχίσῃ νὰ λύῃ προβλήματα ἀπὸ τὸρα.

Ἡ Χάγγ-γκάν ἦτο ἡ ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Κίνας· ἦτο δὲ μίαν πολὺ μεγάλη πόλις καὶ ὁ σφωότερος διδασκάλος εἰς αὐτὴν ἦτο ὁ Πίν-Του.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ὁ Πέι-Χάγγ ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους μαθητὰς τοῦ σοφοῦ διδασκάλου Πίν-Του.

Ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου καὶ ἄλλα ἀκόμη πράγματα τὰ ἐμάθανε νεράκι. Μόλις ἔγινε δέκα ὀκτὼ χρόνων, ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν πλεξούδα του τὸ κόκκινον μεταξί καὶ τὴν ἀσημένιαν ἀλυσίδα ἀπὸ τὸν λαιμὸν του. Οἱ μεγάλοι, βλέπεις, δὲν ἔχουν πλέον ἀνάγκην ἀπὸ φυλακτὰ διὰ νὰ

τοὺς προφυλάττουσιν ἀπὸ τὰ Πονηρὰ Πνεύματα. Εἰμποροῦν νὰ προφυλάσσωνται μόνοι των.

Ὅταν ἔγινεν εἴκοσι χρόνων τοῦ εἶπεν ὁ διδασκάλος τοῦ ὁ Πίν-Του ὅτι δὲν εἶχε πλέον τίποτε ἄλλο νὰ τοῦ μάθῃ. Ἐξεσκώλισε!

— Καιρὸς εἶναι νὰ ἐπιτρέψῃς, παιδί μου, κοντὰ εἰς τοὺς γονεῖς σου διὰ νὰ διασκεδάσῃς τὰ γηρατεῖά των, εἶπεν ὁ σοφὸς Πίν-Του μὲ κάποιαν λύπην, διότι ὁ Πέι-Χάγγ ἦτο ὅπως εἶπαμε ὁ καλύτερος μαθητὴς του.

— Θὰ φύγω αὔριον, διδασκαλε, ἀπεκρίθη μὲ μεγάλον σεβασμὸν καὶ ὑπακοήν ὁ Πέι-Χάγγ. Θὰ φύγω ἀπὸ τὴν πόλιν ἀπὸ τὴν Χρυσὴν Γέφυρα.

— Ὁχι, νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν Πράσινη Γέφυρα, διότι ἐκεῖ θὰ συναντήσῃς τὸ κορίτσι ὅπου θὰ γίνῃ μίαν ἡμέρα γυναῖκά σου, τοῦ εἶπεν ὁ διδασκάλος του.

— Εἶμαι μικρὸς ἀκούη, ἀπεκρίθη ὁ Πέι-Χάγγ, ὀλίγον ντροπισαμένος.

— Δὲν περᾶζει, ὅταν θὰ ἰδῇς τὸ κορίτσι αὐτό, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μείνῃς εὐχαριστημένος! ἐπανελάβεν ὁ σοφὸς διδασκάλος του.

Ἐκαμνε μεγάλη ζέση τὴν ἐποχὴν ἐκεῖνη καὶ ὁ Πέι-Χάγγ ἔπρεπε νὰ φύγῃ πολὺ πρῶι, ἀλλὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του, εἶχε γλῆντι μὲ τοὺς φίλους του καὶ ἐξενόκησε σχεδόν. Ἐκοιμήθη μὲ τὰ ἐξημερήματα καὶ ὅταν ἐξύπνησε ὁ ἥλιος εἶχε σηκωθῇ ἡ φηλά· ἡ δροσιὰ τῆς πρωίας εἶχεν ἐξαφανισθῇ πλέον, καὶ ὁ ἥλιος ἀζεμάτιζε τὴν πόλιν μὲ τὰς θερμότητας ἀκτῖνάς του, ὥστε ἡ πόλις Χάγγ-γκάν, ἐφαίνετο ὡσαν νὰ ἦτο ἕνας μεγάλος φούρνος.

Μολοταῦτα ὁ Πέι-Χάγγ ἐπήρε ἕνα ραβδί καὶ ἀρχισε νὰ περιπατῇ, διότι εἶχε γράψει καὶ εἰς τοὺς γονεῖς του ὅτι θὰ ἐφευγεν ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν.

Ἄμα φθάσω εἰς τὴν Πράσινη Γέφυρα, θὰ καθίσω νὰ ξεκουρασθῶ καὶ νὰ περιπατήσω ὅλην τὴν νύκτα, πού θὰ εἶναι δροσιὰ, εἶπε μέσα του καὶ ἐτράβηξε.

Μετὰ δύο ὥρας ἐφθασεν εἰς τὴν Πράσινη Γέφυρα καὶ

Αἱ γυναῖκα, εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ πατέρας τοῦ Πέι-Χάγγ. Τὸ παιδί μας ἐμαγάλωσε καὶ πρέπει νὰ τὸ στείλωμε ὀτὸ σχολεῖον.

ἐκάθισεν. Δὲν ἐπέρασεν ὅμως οὔτε δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ὅπου ἀπεκοιμήθη· τὸσον τὸν εἶχε ἐξαντλήσει τὸ νυκτερί καὶ τὸ γλῆντι.

Εἰς τὸν ὕπνον του εἶδε ἕνα ὠραιότατο κορίτσι νὰ στέκεται ἐμπρὸς του χωρὶς οὔτε νὰ κινῆται οὔτε νὰ ὀμιλῇ καὶ νὰ ἔχῃ εἰς τὸ πόδι του, τὸ κορίτσι αὐτό, δεμένη μίαν κόκκινη κορδελίτσα.

— Τί κορδελίτσα εἶναι αὐτὴ πού ἔχεις εἰς τὸ πόδι σου; λέγει ὁ Πέι-Χάγγ εἰς τὸ κορίτσι, διὰ νὰ ἀνοίξῃ ὀμιλίαν.

— Και τί σημαίνει ή κόκκινη κορδελίτσα όπου είναι δεμένη και εις τὸ ἰδικό σου πόδι; τοῦ εἶπε ἡ ὠραία κόρη.
 Ὁ Πέι-Χάγγ ἔρριψε τότε ἕνα βλέμμα εἰς τὸ πόδι του και εἶδεν ὅτι ἦτο δεμένο μαζὶ μετὸ πόδι τῆς κόρης ἐκείνης με μίαν λεπτήν μεταξωτὴν κορδελίτσαν. Ἀπ' αὐτὸ ἐκατάλαβεν ὅτι ἐκείνη ἦτο ἡ γυναίκα ὅπου θὰ ἔπερνε μίαν φορά ὅπως τοῦ εἶπε ὁ διδάσκαλός του.

— Ἀκουσα μίαν φορά τὴν μετέρα μου, εἶπεν ὁ Πέι-Χάγγ, ποῦ ἔλεγε ὅτι ὅταν γεννῶται κανένα παιδί, οἱ Μοῖρες δένουν εἰς τὸ δεξιὸν τοῦ πόδι ἕνα ἀόρατο κόκκινο νῆμα, τοῦ ὁποῦ το ἄλλο ἄκρον τὸ δένουν ἐπίσης εἰς τὸ πόδι τῆς κόρης, τὴν ὁποίαν θὰ πάρῃ μίαν μέρα γυναίκα του.

— Μάλιστα, εἶναι ἀλήθεια αὐτό, εἶπεν ἡ κόρη, και τὸ νῆμα αὐτὸ δέν τὸ βλέπουν οἱ ἄνθρωποι, ὅταν εἶναι ἐξυπνοί. Ἦώρα, θὰ σοῦ πῶ τὸ ὄνομά μου προσπάθησε νὰ τὸ ἀνθυμῆθῃς, ὅταν θὰ τὸ ἀναφέρουν ἄλλοι ἄνθρωποι. Ὀνομάζομαι Γιούν-Γιγγ.

— Και ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ τὸ ἰδικόν μου ὄνομα, ἄρχισε νὰ λέγῃ ὁ Πέι-Χάγγ.

Ἄλλ' ἡ Γιούν-Γιγγ τὸν ἐσταμάτησε:

— Τὸ γνωρίζω, τοῦ εἶπε. Ὅλη ἡ πόλις Χάγγ-γκάν ἤξευρε ὅτι ὁ Πέι-Χάγγ εἶναι ὁ πλέον ὠμορφος, ὁ πλέον ἐπιμελής και ὁ πλέον ἀγαπητὸς μαθητὴς τοῦ σοφοῦ διδασκάλου Πίν-Του* και ἐγὼ κατοικῶ πολὺ κοντὰ εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν εἶπεν ἡ Γιούν-Γιγγ και ἔγινε ἄφαντος.

Ὅταν ἐξῆλθον ὁ Πέι-Χάγγ δέν εἶδε πλέον τὴν κόκκινην κορδελίτσα εἰς τὸ πόδι του και ἡ ὠραία κόρη εἶχε χαθῆ ἀπὸ ἐμπρός του.

Νὰ ὑπάρχῃ τάχα και στήν ἀλήθεια αὐτὸ τὸ ὠραῖο κορίτσι, ἢ ἔστι μόνον τὸ εἶδα στὸν ὕπνόν μου, εἶπεν ὁ Πέι-Χάγγ και σηκώθηκε διὰ νὰ ἀρχίσῃ πάλιν τὸν δρόμον του. Ἦτο ἀκόμη μεγάλη ζέση και μετ' ὀλίγον ἐδίψασε τὸσον πολὺ ὥστε ἠναγκάσθη νὰ λοξοδρομήσῃ πρὸς ἕνα μικρὸ σπιτάκι ποῦ ἦτο δίπλα εἰς τὸν δρόμον, διὰ νὰ ζητήσῃ ὀλίγον νερὸ ἀπὸ μίαν γρηά, ἡ ὁποία ἐκάθητο ἐμπρός εἰς τὴν πόρτα του.

Ἡ γρηά ἐφώνησε τὴν κόρη τῆς και τῆς εἶπε νὰ γεμίσῃ

*Ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ καιροῦ ἐκείνου τὰ ἐμάνθανε νεράν.

μίαν κούπα νερὸ φρέσκο ἀπὸ τῆς βρύσις και νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν ξένον ὅταν δὲ ἡ κόρη ἐκείνη ἐπαρουσιάσθη μετὰ τὴν κούπα γεμάτην φρέσκο νερὸ... ἦτο ἡ Γιούν-Γιγγ ἡ ἰδία.

— Ὄ! ἐφώνησεν ὁ Πέι-Χάγγ. Δέν ἤλπιζα νὰ σε ἰδῶ και στὰ ζῦμπια μου και ἰδοῦ ποῦ σ' εὑρίσκω μετὸ πρῶτο.

— Πῶς λέγεσαι; τῆς λέγει.

— Γιούν-Γιγγ!

Γιούν-Γιγγ, Γιούν-Γιγγ, ἐπανέλαβε πολλές φορές ὁ Πέι-Χάγγ.

Ἡ Γιούν-Γιγγ ἐφοροῦσεν ἕνα φουστάνι ἄσπρο και ἕνα

ἐπανωφόρι μπλε στολισμένα ὅλα με λουλούδια, τὰ ὁποῖα εἶχε κεντήσῃ ἡ ἰδία. Ἐστεκεν ὀρθία εἰς τὴν εἴσοδον τῆς καλύβας, ἀποκάτω ἀπὸ μίαν ἀνθισμένην ῥοδοκανεῖα και ἐφαίνετο τὸσον ὠμορφη και τὸσον ὠραία ὅπου τὰ μάτια τοῦ Πέι-Χάγγ ἐθαμβώσαν.

— Ποῖος εἶσαι σὺ και ἀπὸ ποῦ γνωρίζεις τὴν Γιούν-Γιγγ; ἠρώτησεν ἡ γρηά, ἐνῶ τὸν παρατήρει εἰς τὸ πρόσωπον μετὸ χέρι ἀποκάνω στὰ μάτια τῆς διὰ νὰ τὰ προστατέυσῃ ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Ἄλλ' ὅταν ὁ Πέι-Χάγγ τῆς ὠμίλησε διὰ τὸ ὄνειρόν, διὰ

Εἶδε στὸν ὕπνον του ἕνα ὠραῖο κορίτσι τοῦ ὁποῦ τὸ πόδι ἦτο δεμένο μετὸ ἰδικό του με μίαν κόκκινην κορδελίτσα.

τὴν κόκκινην κορδελίτσα ὅπου ἦτο στὸ ποδάρι του και στὸ πόδι τῆς Γιούν-Γιγγ, ἡ γρηά δέν ἐφάνη καθόλου εὐχαριστημένη.

— Ἐάν εἶχα δύο κορίτσια, θὰ σοῦ εἶδα εὐχαρίστως τὸ ἕνα, εἶπε, διότι δέν εἶσαι κανένας χαμένος και ξεπεσμένος, ἀφοῦ οἱ γονεῖς σου εἶναι εὐκατάστατοι και εἶσαι και μοναχογιός. Ὅμως ἡ Γιούν-Γιγγ εἶναι πολὺ ὠραῖο και πολὺ χαριτωμένο κορίτσι, και δι' αὐτὸ ἕνας μανδαρίνος* ἀπὸ τὴν πόλιν Χάγγ-γκάν θέλει νὰ τὴν πάρῃ, γυναίκα του, εἶπεν ἡ γρηά.

(* Μανδαρῖνοι λέγονται ὅλοι οἱ εὐγενεῖς τοῦ κράτους τῆς Κίνας.

(Ἐπεται συνέχεια)

Τὰ λάθη ἐκείνου ποῦ ὀμιλεῖ ἐκ τοῦ προχείρου

Ἐνας καθηγητὴς κάμνει ἐπιστημονικὴν διάλεξιν εἰς τὴν αἴθουσαν ἑνὸς ἰδιωτικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου τῶν Ἀθηνῶν παρουσία τῶν μαθητῶν και τῶν γονέων τῶν ἀρχίζει δὲ ὡς ἑξῆς:

— «Πρὸ ἑνὸς αἰῶνος, τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον θὰ ἀναπτύξω ἐφαίνεται ἀκατανόητον εἰς ὅλους, ἀλλὰ σήμερον, ἐπροδεύσαμεν τὸσον πολὺ ὥστε και ὁ τελευταῖος βλάνας εἰμπορεῖ νὰ τὸ καταλάβῃ. Ἐλπίζω λοιπὸν ὅτι κανένας ἀπὸ σᾶς, ἀξίότιμοι κύριοι, δέν θὰ κοπιήσῃ και πολὺ διὰ νὰ καταλάβῃ τὸ σπουδαῖον αὐτὸ ζήτημα».

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ζωηρότεροι μαθηταὶ ἔδωκαν τὸ σύνθημα και τὰ σφυρίγματα, τὰ ποδοκροτήματα και τὰ κάτω κάτω ἐγάλασαν τὸν κόσμον. Ἔτσι ὁ καλὸς μας ὁ καθηγητὴς κατώρθωσε νὰ γίνῃ ἄφαντος μέσα εἰς τὴν ἀνεμολάλην αὐτὴν χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ τελειώσῃ τὴν... ἐπιστημονικὴν του διάλεξιν!

E. MOUTON

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ὅταν μετὰ τὸν περίπατόν ὁ Κουγκουρτάν, καταμουσκεμένος ὡς φώκη ἀπεβίβασθη ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Καναβιέρας, ἔχων πρὸς τὰ δεξιὰ του μὲν τὴν πριγκίπισσαν καταμουσκευμένην ὡς κάππιαν ἀπὸ τὴν θάλασσαν πρὸς δὲ τὰ ἀριστερὰ του τὸν δευτέρον του κατὰ τὸ ἥμισυ πνιγμένον, ἕνα Ζήτω ἀτελείωτον και ἐκχωφαντικόν ἀπὸ μυριάδες στομάτων ἐδόνησε τὸν ἀέρα:

— Ζήτω ἡ πριγκίπισσα! Ζήτω ὁ καπετάνιος Μάριος Κουγκουρτάν! ἐφώνησε ὁ λαός. Πρέπει νὰ παρθῆτε! πρέπει νὰ γίνετε ἕνα!

Ἀπὸ ἐκείνης δὲ τῆς ἐσπέρας ἄρχισε νὰ διαδίδεται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα εἰς ἄλλην τὴν Μασσαλίαν ὅτι αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὁ πλοίαρχος Μάριος Κουγκουρτάν θὰ ἔκαμνε τοὺς γάμους του μετὰ τῆς πριγκίπισσης.

Δεκαπέντε ἡμέραι ἐπέρασαν ἀκόμη. Ὁ Κουγκουρτάν δέν ἐκοιμάτο πλέον, δέν ἐτρῶγε και δέν ἐφαίνετο μὲν νὰ εἶχε κίτρινισμ, ἀλλὰ δέν ἦτο κόκκινος ὅπως πρὶν.

Ὅταν τὸν εἶδα εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν εἰς τὸ καφενεῖον ὅπου ἦλθε νὰ με συναντήσῃ, τοῦ λέγω:

— Βλέπετε, πλοίαρχε, ποῦ ἐφθάσαμε ἢ κατὰστασις αὐτὴ δέν πρέπει νὰ διαρκέσῃ! πρέπει νὰ βγάλτε ἀπὸ τὸν νοῦν σας τὴν πριγκίπισσα.

— Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σκέπτομαι νὰ κάμω, μοῦ λέγει ὁ Κουγκουρτάν εἶναι ἀπλοῦστατον. Σκέπτομαι νὰ τὴν ζητήσω εἰς γάμον.

— Εἰς γάμον;

— Ναι! τὸ ἀπεφάσισα. Βλέπετε καλὰ ὅτι, ἂν δέν τὴν πάρω αὐτὴν τὴν γυναίκα, θὰ χάσω τὸ κεφάλι μου!

Μὰ καλὰ, ἀφοῦ ἔχῃς αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, διατί δέν τῆς λέγεις τὴν ἀπόφασίν σου. Ἐοῦ πηγαίνεις καθισκάστην εἰς τὸ σπιτί της.

— Νομίζω ὅτι τῆς ὠμίλησα!

— Ἀλήθεια, τί τῆς εἶπατε; λέγω με ἀνυπομονησίαν τοῦ πλοίαρχου.

— Αἶ, τῆς εἶπα... «Κυρία, βλέπετε;

— Ὅχι.

— Ὁφείλετε νὰ ὑπανδρευθῆτε!»

— Σεῖς καπετάνιε;

Καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ νυμφευθῶ, τῆς ἀπήντησα! Δέν εἶμαι και ἐγὼ καπετάνιος, καθὼς εἶσε; Ὁ θὰ ταξιδεύωμεν μαζί, και τοῦτο σὰς ὀρκίζομαι θὰ μοῦ κάμῃ τὴν μεγαλύτεραν εὐχαριστήσιν. Ἐάν θέλετε μάλιστα θὰ εἶμαι ὁ δευτέρος σας. Σεῖς θὰ εἶσθε ὁ πλοίαρχος μου και ἡ σύζυγός μου. Τὸ πλοῖόν μας ἡ Παναγιά θὰ ὑπερηφανεύεται νὰ ἔχῃ ἕνα τὸσον καλὸν πλοίαρχον και ἕνα δευτέρον ὡς ἐμένα!

— Ἄ! θέλετε νὰ ἀστευθῆτε, ἀγαπητέ μου πλοίαρχε, μοῦ εἶπε, με γέλοια ἢ πριγκίπισσα. Λοιπὸν, και ἐγὼ θὰ σὰς ἀπαντήσω, διὰ νὰ ἀστευθῶ: Διὰ νὰ ὑπανδρευθῶ πρέπει νὰ εὑρῶ ἕνα ἄνδρα τοιοῦτον ὅπου δέν φαντάζομαι νὰ ὑπάρχῃ κανεὶς!

— Βλέπετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Κουγκουρτάν, μοῦ εἶπεν ὄχι! Ἀλλὰ σημειώσατε, ὅτι τὸ εἶπεν ἀστευομένην.

Καὶ ἀφοῦ εἶπε τοῦτο ὁ πλοίαρχος μοῦ ἐσφιγξεν τὸ χέρι και ἔφυγε.

Τὴν ἐπομένην ἐσπέραν τὸν εἶδα πάλιν νὰ ἔλθῃ πολὺ ταραγμένον.

— Αἶ, λοιπὸν; τοῦ λέγω.

— Λοιπὸν; τὴν εἶδα και πάλιν και ἔχω πολλὰ νέα νὰ σοῦ εἶπω. Τῆς ὠμίλησα και πάλιν περὶ γάμου. Διὰ τὴν πριγκίπισσά μου εἶσαι τὸσον ἐγθρὰ τοῦ γάμου; τῆς εἶπα.

— Ἐγθρὰ; δέν εἶμαι καθόλου ἐγθρὰ, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπανδρευθῶ πρέπει νὰ εὑρῶ ἕνα ἄνδρα, ὁ ὁποῖος νὰ εἶναι ἔτοιμος νὰ κάμῃ ὅ,τι και ἂν τοῦ ἔλεγα!

Ἄς ἀκούσω τί πρέπει νὰ κάμῃ! τῆς λέγω.

— Ὄ, μοῦ ἀπαντᾷ, εἰξεύρω και ἐγὼ; Νὰ... παραδειγματὸς χάριν, νὰ εὐχαριστήσῃ μίαν ἰδιοτροπίαν μου, δηλαδὴ... με ἄλλους λόγους, νὰ μαντεύσῃ μίαν ἐπιθυμίαν μου.

— Τί ἀγαπᾷτε; τί εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σὰς εὐχαριστεῖ;

— Θεέ μου! τὸ πᾶν... και τίποτε... Ἄ! σταθῆτε! τὰ ἄνη... .

— Ποῖα ἄνη; λέγετε! λέγετε!

— Ὅχι τὰ ῥόδα. Ὅχι τὰ λείρια. Ὅχι οἱ μενεξέδες... Τὸ ἄνθος... σταθῆτε!... Τὸ ἄνθος τῆς βασιλλίας.

— Τὸ ἄνθος τῆς βασιλλίας; Ἄ! αὐτὸ πιστεύω νὰ εἶναι εὐκόλον.

— Πλοίαρχε, μοι λέγε, ἀνακαθίσασα ἐπὶ τοῦ σοφῆ τῆς. Δέν εὐρίσκατε ἐξαισίον νὰ ἀναπνήθῃ κανεὶς τὸ ἀρωμα ἐνδὸς μπουκέτου με ἄνη τῆς βασιλλίας;

Δέν τῆς ἀπήντησα ἀλλὰ ὠρκίσθηκα εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ὅτι θὰ εἶχε τὸ μπουκέτο αὐτό, και ἐάν ἐπρόκειτο νὰ ὑπαγῶ νὰ τὸ ζητήσω εἰς τὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου.

— Λοιπὸν, λέγε μου, και λέγε γρήγορα ποῦ θὰ εὑρῶ ἄνη βασιλλίας.

— Πρέπει νὰ γνωρίζῃς, ἀγαπητέ μου Κουγκουρτάν, ὅτι οὔτε δένδρον βασιλλίας και συνεπῶς οὔτε ἄνη τῆς θὰ εὑρῆς εἰς τὴν Μασσαλίαν. Νομίζω μάλιστα ὅτι και εἰς τὴν Γαλλίαν ὄλην δέν ὑπάρχει βασιλλία!

— Ἀλλὰ και ἂν ὑποθέσωμεν, ὅτι εὐρίσκειται ἕνα δένδρον βασιλλίας εἰς Μασσαλίαν και ὅτι κατορθώνετε νὰ τὸ ἀνακαλύψετε, πάλιν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχῃ ἄνη.

— Καπετάνιε, τοῦ λέγω, λαμβάνων τὰς δύο του χεῖρας και ὑψών τὴν κεφαλὴν, εἰσθε ἕνα μεγάλο παιδί!

— Μεγάλον παιδί! Καὶ σεῖς ἕνα πολὺ μικρὸ, με ἐννοεῖτε, ἀγαπητέ μου φίλε; Σοῦ τὸ λέγω και πάλιν ὅτι ἔχω εἰς τὸ μικρὸ μου τὸ δακτυλάκι περισσότερον μυαλὸν ἀπ' ὅσο ἔχεις σὺ εἰς ὅλο σου τὸ σῶμα. Με ἐννοεῖς;

(Ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Βαλκανοτουρκικοῦ πολέμου Γερασίμου Βάκου) Ὁ ἐξ ἀριστερῶν δεξιῶς εἶναι ὁ μόνος διασωθεὶς ἐκ τῶν 70 θυμάτων τῶν στρατῶν τῶν Σερβίαν κατὰ τὴν ὑποχώρησιν τοῦ Τουρκικοῦ Στρατοῦ τῆς 9 Ὀκτωβρίου 1912.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΕΝΑΣ ΠΟΥ ΕΓΓΕΝΗΣΕ ΑΥΓΑ. — Ποπώ!... δυστυχία μου!... αλλοίμονον! Γυναίκα... δεν θα ζήσω... αν το μάθη, ο βασιληάς θα με κόψη... Θεέ μου! τί σου έκαμα ο αμαρτωλός εγώ... Δυστυχία μου... Γυναίκα...
— Γιώργη μου, τί έχεις; Τί έπαθες τέτοια ώρα;
— Δεν στο λέω, θα το μαρτυρήσης και θα με κόψη ο βασιληάς, δεν γλυτώνω.
— Μά τί έχεις Γιώργη μου; Δεν μου το λές; Δεν με έμπιστεύεσαι; Δυστυχία μου! Δεν είμαι λοιπόν εγώ η γυναίκα σου;
— Ναι! άλλ' αν το μαρτυρήσης; "Ωχ ο κακομοίρης!
— Μπράβο! κ' εγώ έλεγα πως μ' αγαπάς... Δεν είμαι λοιπόν πλέον η Έλενη σου, το στεφάνι σου;... Σ' ευχαριστώ Γιώργη.
— Βρέ όλα αυτά καλά και άγια είναι, μα πού θα το μαρτυρήσης και θα με κόψη ο βασιληάς.
— Δεν θα το μαρτυρήσω, πές το μου, Γιώργη μου. Στη ζωή του Κωστάκη μας δεν θα το μάθη κανείς.
— (σιγά). Έγέννησα ένα αυγό...
— Έγέννησες αυγό;! Ποπώ!... Πού είν' το;
— Να το!
— (Της βάλλει ένα αυγό στο χέρι)... Κι' είν' ακόμη ζεστό... Άκους αυγό! Στάσου να το ιδούμε στο φώς.
Σηκώνεται και ψάχνει δεξιά και αριστερά, ανατρέπει μια καρέκλα, ένα τραπέζι, σπάζει την λάμπα, κτυπά το πόδι της, αλλά δεν αισθάνεται κανένα πόνον. Η περιέργειά της να ιδη το αυγό στο φώς της δίδει περὰ και σαν νικηρίδα περὰ πανταχού μέσα στο σκοτάδι, αλλά του κάκου. Ο προμηθεύς σύζυγός της είχε λάβει τα μέτρα του και είχε κρύψει το κουτί τα σπέρτα όπου είχαν αγοράσει το βράδυ από τον μπακάλη.
— Γιώργη, πού έχεις τα σπέρτα;
— Ξέρω γώ πού είναι! έλα κοιμήσου τώρα και το πρωί το βλέπομεν.
— Το πρωί! τί λές! θα πεταχτώ μια στιγμή να πάρω από τη συννυφάδα την Κώσταίνα! και χωρίς να χάση καιρόν, ανοίγει την θύραν και τρέχει.
Ο Γιώργης ο σύζυγός της έγεια με δλην του την καρδιά υπό το σκέπασμά του, ευχαριστημένος διά την επίτυχιαν της αρχής του παιγνιδίου του. Είχεν υπ' όψει του τό: η αρχή το ήμισυ του παντός.
Μετ' όλιγον ακούεται η κυρά-Γιώργαινα να φωνάζη.
— Συννυφάδα Κώσταίνα, έ συννυφάδα Κώσταίνα.
— Καλέ ποιος είναι τέτοια ώρα;
— Εγώ.
— Σύ 'σαι Γιώργαινα; καλέ τί έπαθες τέτοια ώρα;
— Έλα γλιγωρ' ανοίξέ μου.
— Αί, τί θέλεις, μήπως αρρώστησε πάλι ο Γιώργης;
— Όχι, δός μου μόνον δύο σπέρτα. — (Έμπιστευτικώς) — Ο Γιώργης έγέννησε δύο αυγά.
— Δυό αυγά! Δόξα τω Θεώ! Τι θαύμα, είν' ετούτο! (σταυροκοπιέται). Βοήθα τον Παναγία μου! Η κυρά Γιώργαινα λαμβάνει τα σπέρτα και φεύγει 'σαν αστραπή, η δέ κυρά-Κώσταίνα εισέρχεται έκπληκτος εις το σπίτι της και αυτοστιγμεί, από μια τρύπα του τσατουμά, φωνάζει την αδελφή της, η όποία κοιμάται εις το διπλανό δωμάτιον.
— Παναγιώταίνα, Παναγιώταίνα...
— Τι θέλεις; Έβρουκολακίαιες τα μεσάνυχτα;
— Δεν άκούς καυμένη ο κουριάδας ο Γιώργης έγέννησε τέσσαρα αυγά.
— Τέσσαρ' αυγά! Θεέ μου! Τι σημάδι είν' αυτό πάλι.

Βοήθ' Αι-Γιώργη μου, βοήθα. Δεν είχε τελειώσει και κουντά την δεκαπενταετή κόρη της όπου έκοιμάτο παραπλεύρως της.
— Σταματούλα, Σταματούλα, μωρ' Σταματούλα. Δεν άκούς; Σταματούλα.
— Ου-ου-ου! Τι θέλεις;
— Δεν άκούς; ο μάργαπας σου ο Γιώργης έγέννησεν όκτώ αυγά! Η Σταματούλα μόλις το άκούει πετάγεται.
— Όκτώ αυγά! ποιος το είπε;
— Η κυρά-Γιώργαινα ήλθε και 'πηρε σπέρτα από τη θεία σου δια να τα ιδη. Η Σταμάτα δεν ήμπορούσε πλέον να ήσυχάζη. Σηκώνεται με βία, πηγαίνει στο παράθυρο, το ανοίγει, κάμνει ένα δυό βόλτες εις το δωμάτιον, έπειτα πηγαίνει προς την θύραν και εξέρχεται. Άκρα σιγή. Εισέρχεται πάλιν εις το σπίτι. Δεν ήδύνατο όμως να καθίση. Ηθελε να το ειπή και αυτή εις κανένα. Τέτοιο πράγμα και να μένη μυστικό. Την έστεινοχώρει. Από την πολλή στενοχωρία της ιδρωσεν. Έξέρχεται πάλιν και πλησιάζει την πόρτα της κυρά-Μαρουσώς, της ρεπόρτερ του χωριού, αλλά δειλιά να κτυπήση. Να την εξυπνήση τέτοια ώρα. Ητο τρεις μετὰ τα μεσάνυχτα. Σταματά όλιγον αναποφάσιστος, έπειτα όμως έσκέφθη ότι δεν θα την δυσαρεστήση, άμα της ειπή ένα τόσο απουδαίον νέον. Αποφαιρίζει και κτυπά την πόρτα.
— Κυρά Μαρουσώ! Δεν έπρόσθεσε να φωνάζη και εκ δευτέρου, διότι η κυρά-Μαρουσώ αναγνώρισε την φωνή της Σταματούλας, την όποιαν είχε βοηθον και μαθήτριαν εις το έπάγγελμα του συλλέγειν και σπείρειν είδήσεις, και έγειρείται και ανοίγει.
— Τι να σου πώ, κυρά-Μαρουσώ, τί να σου πώ!
— Τι, τί Σταματούλα, θα είναι κάτι μεγάλο για ναρχεσαι τέτοια ώρα!
— Μεγάλο! λέγει, μεγάλο! (σιγά εις το αυτί της Μαρουσώς). Ο θεός μου ο Γιώργης έγέννησε δέκα αυγά ζεστά και μεγάλα σαν χηνάδουλα!
— Δέκα αυγά! αλήθεια;
— Αλήθεια!
— Πότε;
— Τώρα.
Τώρα η Σταματούλα ένόμισε ότι εξετέλεσε τον προορισμόν της και αφού έκαλονόκησε την κυρά-Μαρουσώ έφυγε. Δώδεκα αυγά! λέγει μόνη της η κυρά-Μαρουσώ σταυροκοπουμένη, δόξα σοι ο Θεός. Άκούς δέκα πέντε αυγά! Μπράβο σου, Σταματούλα, μπράβο! ωρτία είδησι μου έφερες! θα μου μοιάσης.
Έννοείται ότι δεν έχρηζέτο έφημερίς μεγαλυτέρας κυκλοφορίας δια να το μεταδώση άστραπιαώς παντού. Η κυρά-Μαρουσώ, αν και συνειθισμένη εις τοιαύτα νέα, εξεπλάγη όλιγον. Άνθρωπος να γεννά αυγά! Χωρίς να χάση καιρόν ενδύεται και αφού έπηρε τη στάμνα της, εξέρχεται και τραβά ίσια προς την βρούσιν του χωριού. Ητο καλοκαιρι και λεψυδρία, πολλὰ δέ γυναίκες έπηγαίναν με τα εξημερώματα δια να πιέσουν σειρ' εις την βρούσι. Η κυρά-Μαρουσώ εόρηκε άριετός εις την βρούσιν, όλα δέ με ένα στόμα την ήρώτησαν:
— Τι νέα κυρά-Μαρουσώ;
— Μή τα 'ρωτάτε. Πρωτάκουστα πρωτάκουστα! Ο κούρ-Γιώργης ο Τσαρουχάς έγέννησε δέκα έπτά αυγά. Ο-λες οι γυναίκες έφώναζαν με έκπληξιν: δέκα έπτά αυγά! δέκα έπτά αυγά! και άρχισαν βροχηδόν τα σταυροκοπήματα. Δόξα ναχ'ς Παναγία μου! Θεέ μου! Όταν οι

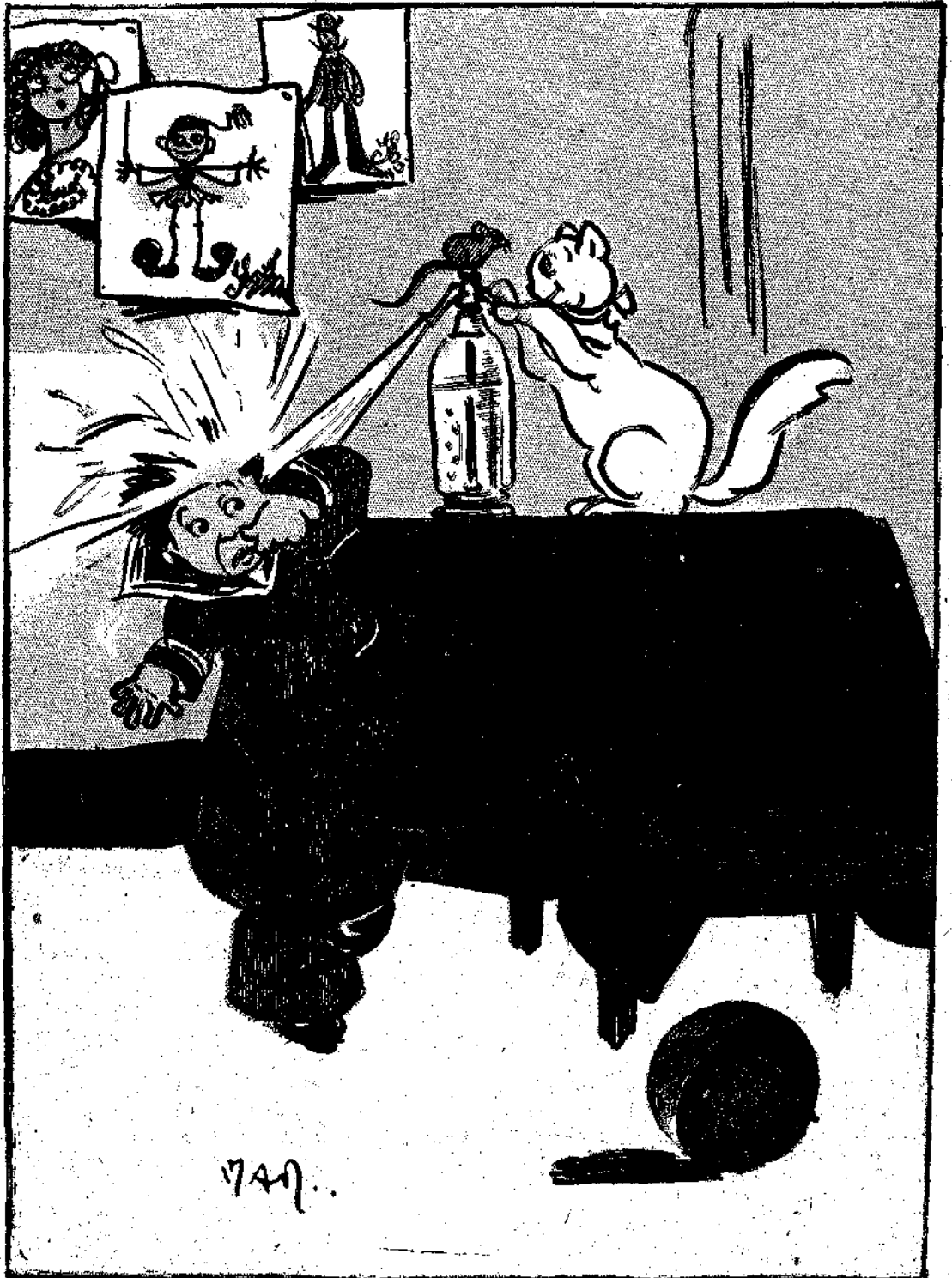
ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 40ου ΦΥΛΛΟΥ

1) Μαγική Εικόνα άνευ εικόνας. Έλληνικός (Έλλη), Νίκο, Σωτήρη.
2) Α Σ Π Ι Σ
Σ Ι Ω Ν
Π Ο Σ
Ι Ν
Σ
3) Απροσδόκητον. Το αντίθετον του α (δύω) είναι το ανάτελλω.
ΤΑΣ 3 ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: Αθηνών: Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, Ν. Κουταϊβέλης, Ταυγέτη, Ρήγας Φεραίος, Ι. Χειτάκης, Όδ. Κοκκώσης, Ι. Π. Τσολάκος, Αθ. Πανούσης, Τελευταία Σπαρτιατίτις Αιματομένο Είφος, Κ. Βάκουλης, Δοξασμένη Έλλάς.
Δερβενίου Χ. Α. Αδαμόπουλος. Κυπαρισσίας: Ν. Τσαβαλάς, Περ. Πλάκοκέραλος, Κ. Βλάχος, Γ. Μιχαλόπουλος.
Αγ. Βασιλείου: Τούλα Πολυχρονοπούλου. Τριπόλεως: Σολ. Σπαρτόπουλος, Π. Ταγκαλάκης, Μαρία Διαμαντίκου.
Γαργαλιάνων: Δ. Κενές, Γ. και Τασία Λυριτζή, Φαίδων Τσαγκάρης, Δ. Γρ. Κυριακόπουλος. Χωρίς Διεύθυνσιν: Αγ. Δειθαδίτης, Κ. Μπαλάσκας, Κορίνθου: Π. Ίωάννου, Εθθ. Κυριάκης, Παύλος Δημητρακόπουλος, Δανάη Δημητρακοπούλου. Μεσσήνης: Γ. Κατσούλης. Ίωαννίνων: Μαρμαρωμένος Βασιληάς.
Οι κατά λάθος του τυπογράφου μας παραλειφθέντες Λύται του 39 φύλλου.
Αθηνών: Αιματομένο Είφος, Δ. Μπουμπότης. Πειραιώς: Β. Μούτσανος. Τριπόλεως: Φειδ. Συλλιμνιώτης. Κυπαρισσίας: Εύστ. Θεοδορακόπουλος, Γ. Γεωργακόπουλος. Γαργαλιάνων: Φαίδων Τσαγκάρης, Χρ. Κουρόπουλος, Ν. Σαπερόπουλος. Κορίνθου: Μ. Τρίκας, Τριπόλεως: Μαρ. Γυρτζάκος.
Έκ τούτων έκέρδιον οι: Δ, Μπουμπότης (Ένα πρώτον τόμον Παιδ. Αστέρου χρυσόδ.) Δανάη Δημητρακοπούλου (Ανέκδοτα Παράσχου τόμ. 21).
ΚΑΙ ΤΑΣ ΔΥΟ ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: Αθηνών: Δ. Μπουμπότης, Α. Δροσόπουλος, Θ. Βιτσικουνάκης. Πειραιώς: Εθθ. Στάθης, Ηλ. Γεωργιλιάς, Δ. Παπανικολάου, Έμμ. Καρατζάς. Γυθείου: Στυλιανή Θ. Βασιλάκη. Άργους: Κ. Λομβαρδιάς, Π. Ψυχογιός, Άθαν. Παναγιωτόπουλος, Γ. Νικολίτσας. Γαργαλιάνων: Π. Κριθαράς, Χρ. Κουρόπουλος, Ν. Σαπερόπουλος, Ι. Παπαχριστοφίλου, Αιμιλία Δημάκη, Διον. Δημάκης, Ι. Κυριάκου, Κορίνθου: Μ. Τρίκας. Είς χωρίς όνομα και διεύθυνσιν. Κερκύρας: Λεοντόκαρδος. Βόλου: Γ. Τσοκάς, Γ. και Ι. Μουκάκος. Πατρών: Γερ. Δρακόπουλος. Σοφικού: Έρωσ της Πατρίδος, Ηώς, Γ. Μπακούλης.
Έκ τούτων έκέρδιον δια κλήρου οι: Ι. Κυριάκου (μιαν τρίτημον συνδρομήν). Γεωρ. Δρακόπουλος (Είς χειμών εις τους πάγους Βέρον δεδεμένον).
ΤΗΝ ΜΙΑΝ ΜΟΝΟΝ ΛΥΣΗΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΗΝ ΟΙ: Αθηνών: Στ. Λαμπρινίδης, Ένοσφών Αθηνάϊος, Δ. Μπουμπότης. Άχης: Άφεντάκης, Εύαγ. Βιδάλης. Δαυρείου: Στ. Νογιάς. Πύργου: Ζαφ. Παπαμιχαλόπουλος, Άνδρ. Μαγιόπουλος. Άργουστολείου: Ν. Τετεις. Κορίνθου: Ι. Μαρκέλλος.
Έκ τούτων έκέρδιον δια κλήρου δ: Ι. Μαρκέλλος (έν τεύχος του «Καλλιτέχνου»).
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
1) Αίνιγμα. Είμαι θαλάσσιον πτηνόν; αν μ' αλλάξης το κεφάλι, θα όδηγώ τον ναυτικόν την νύκτα μήπως σφάλη.
Εθθ. Στάθης.
2) Απροσδόκητον. Ποίαν άμερικανικήν πόλιν φέρεις τὸ καλοκαίρι στο κεφάλι σου;
Χρ. Γρηγορόπουλος.

γυναίκες αυτές έγύρισαν στα σπέρτα τους, το είπαν εις τις γειτόνισσες, οι γειτόνισσες εις τις κουμπάρες, οι κουμπάρες εις τις συμπεθέρες κτλ. Έννοείται ότι κάθε μια από αυτές προσέθετε και αρκετά αυγά αναλόγως του βαθμού της περιέργειας της και από αυτί σ' αυτί το έμαθε όλο το χωριό.
Δεν είχε ανατείλει ακόμη ο ήλιος και ο ύπασπιστής του βασιλέως (είχε, βλέπετε, ο τόπος εκείνος, αν και μικρός, και βασιλέα) ζητεί την άδειαν να τον ιδη. Η Α. Μ. έντρομος δια το άκαιρον της επισκέψεως διατάσσει να εισέλθη μόλις δε άκούει ότι ο Γεώργιος Τσαρουχάς έγέννησεν 99 αυγά (μέχρι του ποσού τούτου είχαν αναβιασθή τα γεννηθέντα αυγά) άρχισε και η Αυτού Μεγαλειότης να σταυροκοπήται. Άμα συνήλθε, ο Βασιλεύς διατάσσει τον ύπασπιστήν του να φέρη ενώπιόν του τον Τσαρουχά, αυτός δε σπύθει να το ειπή εις την Βασίλισσαν. Περιεργος και αυτός και έπειδή δεν ήδύνατο να το ειπή εις άλλον το είπε εις την βασίλισσαν.
Μετ' όλιγον ο Τσαρουχάς υπό συνοδείαν παρουσιάσθη πρό της Αυτού Μεγαλειότητος φρέσκος και ροδοκόκκινος, αντί να είναι εξησθημένος, αφού δλην την νύκτα έγέννα αυγά!
— Είναι αλήθεια ότι αυτήν την νύκτα έγέννησες εκατό αυγά — προσέθεσε και η Μεγαλειότης του ένα.
— Όχι Μεγαλειότατε, εκατό, αλλά 99, λέγει ο Τσαρουχάς.
— Α! γαι, έχεις δικιο, 99 αυγά μου είπαν, άλλ' εγώ έπροσθεσα ένα ακόμη. Είναι αλήθεια λοιπόν;
— Αί! Μεγαλειότατε, όπως σεις έπροσθέσατε ένα εις τα 99, έτσι και τα 99 προσετέθησαν εις το ένα αυγό που είχα ειπεί εις τη γυναίκα μου.
Το παιγνίδιον αυτό το επενόησα χάριν της γυναίκας μου δια να της αποδείξω ότι δεν πρέπει να της λέγω κανένα μυστικό, όσον και αν ήρχίζεται ότι θα το φυλάξη, διότι δεν ήμπορεί να το φυλάξη.
Νικήτας, Ι. Γεραφής

ΛΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ 40ου ΦΥΛΛΟΥ

Η Σελήνη είναι εις την Ανατολήν: αυτό μας το δεικνύουν τα έπι της στέγης σημεία.
Ειςέυρομεν ότι ο Ήλιος είναι προς το φωτεινόν μέρος της Σελήνης. Έπειδή δε είναι το κάτω μέρος της Σελήνης φωτισμένον, άρα ο Ήλιος είναι υπό τον όριζοντα. Λοιπόν;
Η φωτογραφία έλήφθη πρωί πρό της ανατολής του Ήλιου.
ΟΡΘΗΝ ΛΥΣΗΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΙ: Αθηνών: Ν. Κουταϊβέλης, Αθ. Πανούσης, Τελευταία Σπαρτιατίτις, Αιματομένο Είφος, Ταυγέτη, Κορίνθου: Π. Τρίκας, Εθθ. Κυριάκης. Κυπαρισσίας: Άγγελ. Δειθαδίτης, Κ. Βλάχος. Πύργου: Ζαφ. Παπαμιχαλόπουλος, Άν Μαγιόπουλος. Δαυρείου: Στ. Νογιάς. Σοφικού: Ηώς, Έρωσ της Πατρίδος, Γ. Μπακούλης.
Οι κατά λάθος του τυπογράφου παραλειφθέντες Λύται του 39 φύλλου.
Αθηνών: Αιματομένο Είφος, Γ. Καρβούνης, Δ. Μπουμπότης. Γυθείου: Στυλ. Βασιλάκης. Κερκύρας: Ζαίρα Κοσινιά. Τριπόλεως: Φειδ. Συλλιμνιώτης, Σπυρ. Σταυρόπουλος. Κυπαρισσίας: Εύστ. Θεοδορακόπουλος, Γ. Γεωργακόπουλος. Γαργαλιάνων: Φαίδων Τσαγκάρης, Ίωάν. Παπαχριστοφίλου, Ν. Σαπερόπουλος. Κορίνθου: Μ. Τρίκας. Αγ. Βασιλείου: Τούλα Πολυχρονοπούλου. Άργους: Νικολίτσας, Δ. Χουλιάρης.
Έκ τούτων έκέρδιον δια κλήρου οι: Δ. Χουλιάρης (Ένα Ιον τόμον Χρυσόδετον του Παιδ. Αστέρου). Φειδ. Συλλιμνιώτης (Ανέκδοτα Παράσχου). Εθθ. Κυριάκης (Είς χειμών εις τους πάγους Βέρον δεδ.). Κ. Βλάχος (μιαν τρίτημον συνδρομήν). Αθ. Πανούσης (Ένα τεύχος του «Καλλιτέχνου»).

ΤΡΙΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ. Ἐπὶ τῆ βάσει τῆς εἰκόνος αὐτῆς προκηρύσσεται διαγωνισμὸς πρὸς σύνταξιν διηγήματος.

Ἐἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν ἠμποροῦν νὰ λάβουν μέρος οἱ Συνδρομηταί, οἱ Ἀγορασταὶ καὶ τὰ ἀδελφία των. Καὶ οἱ μὲν συνδρομηταὶ δωρεάν, οἱ δὲ Ἀγορασταὶ καὶ τὰ ἀδελφία των καθὼς καὶ τὰ ἀδελφία τῶν Συνδρομητῶν μὲ 10λεπτον γραμματόσημον.

Τὸ Διήγημα πρέπει νὰ τὸ λάβωμεν μέχρι τῆς 30 Ἰουνίου.

Τὸ ἔριστον θὰ βραβευθῇ μὲ πρῶτον βραβεῖον τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος καὶ θὰ δημοσιευθῇ, τὰ δὲ μετ' αὐτοῦ δσα εἶναι καλὰ θὰ λάβουν ἔπαινον. Σημειώσατε ὅτι καὶ οἱ ἔπαινοι λαμβάνουν βραβεῖον, διότι 3 ἔπαινοι διαφόρων διαγωνισμῶν τοῦ αὐτοῦ ἔτους λαμβάνουν ἓν πρῶτον βραβεῖον.